

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže



DUBEN 2008



1999 - 2008, X. Festival Harryho Moučky

Tábornický oddíl mládeže BVÚ

I. ročník

Jubilejního prvního ročníku se zúčastnili Bobři, BVÚ, Čmoudík, Dívčí 2, PS Sokol - Burzani, Šavani, Trčítka, Zlaté Šípy a zástupce D3. O tom, jakou laťku hned první ročník nasadil, by bylo zbytečné hovořit, neboť vítězové obou kategorií Zlaté šípy v divadelní i Burzani v hudební předvedli naprosto profesionální výkon. Vítězství si odvezly Zlaté šípy – každému z porotců dali najevo, co by se s nimi stalo, kdyby snad hlasovali jinak, větou: „Adga adga – zřežeme ho jako koně!“.

II. ročník

Za rok jsme si to opět zopakovali. Místy téměř doslova, neboť na stoprocentní výkon Burzanů nikdo v hudební kategorii neměl. Ale v divadelní kategorii se děly věci: vyrovnaný souboj pro sebe nakonec rozhodli Bobři a tím se jim podařilo poprvé, ale ne naposledy, získat i celkové prvenství. O hudební vložku se postaral profesionál Vadim se svou kapelou.

III. ročník

Tento ročník se nesl ve znamení vyrovnaného souboje Bobrů se Zlatými Šípy. Každý oddíl si připsal vítězství v jedné kategorii. O tom, kdo si odveze domů housle, musely rozhodnout trestné body. Těch měli přece jen méně Bobři a odvezli si podruhé putovní housle pro vítěze. Festivalový hudební doprovod obstarávali Vadim a skupina Sponteo, jinak v podstatě přejmenovaní Burzani...

IV. ročník

Na tomto ročníku gradovala úroveň jednotlivých vystoupení a také jejich vyrovnanost. Jak v hudební, tak v dramatické kategorii byla dvě první místa! Kategorii dramatickou navíc obohatil tanec v podání D3. Nakonec se na prvním místě umístili Bobři, potěšit k nim putovaly housle pro vítěze.

V. ročník

Trochu stereotypně se vítězem stali Bobři, ovšem po zásluze, neboť jejich Mrazík by klidně mohl být uváděn i v profesionálním divadle, včetně propracovaných triků jak proměnit člověka v medvěda. Zlaté šípy tentokrát zůstaly na druhém místě, za nimi jsme se umístilo BVÚ a za námi tanečnice z D3.

VI. ročník

Tohoto ročníku se neúčastnili Bobři, a tak bylo jasné, že se housle budou stěhovat. Kam, to však bylo dlouho záhadou. Hudebně to nejdále dotáhli se svým orchestrem Zlaté šípy, dramaticky zase s Delfíny z Ruska Zálesáci. Kdo ale vyhrál? No přece ten třetí vzadu! Nejvyrovnanější výkony předvedl Čmoudík, a tak si poprvé odvezl cenu pro vítěze (ale jen nedaleko, pár zastávek tramvají)

VII. ročník

Tentokrát jsme se s písní Hlupáku najdu tě a k ní nacvičenou taneční kreací pokusili fušovat do řemesla D3 a to celkem úspěšně. Úspěch a aplaus tomu byl důkazem. Bohužel na první místo to nestačilo, neboť je nutno sportovně dodat, byli i lepší. A kdo? Čmoudíci, kteří přijeli obhajovat, a to velmi dobře připraveni. O tom, kdo vyhraje, nenechali nikoho na pochybách.

VIII. ročník

Vení, vidí, vici. Tak se poprvé přijeli podívat a zasoutěžit si se svými kusy Lysáci a hned všem vypálili rybník. Po letech hoši z BVÚ se svým divadelním vystoupením vyhráli. Hudební vystoupení byla ve znamení orchestrů, zejména ten od Čmoudíku se na pódium sotva vešel.

IX. ročník

Ars longa, vitae brevis. To naše „umění“ už má za sebou devět ročníků. Ten devátý pobavil snad všechny účinkující. I tentokrát BVÚ vyhrálo divadelní vystoupení. Bohužel v hudebním už tak úspěšné nebylo, a tím také nemohlo pomýšlet na umístění v celkovém hodnocení. Tím vítězně prošli Lysáci. Ovšem příští rok to budou mít moc a moc těžké, neboť se chystá ročník jubilejní, desátý, a tam se prý budou dít věci...





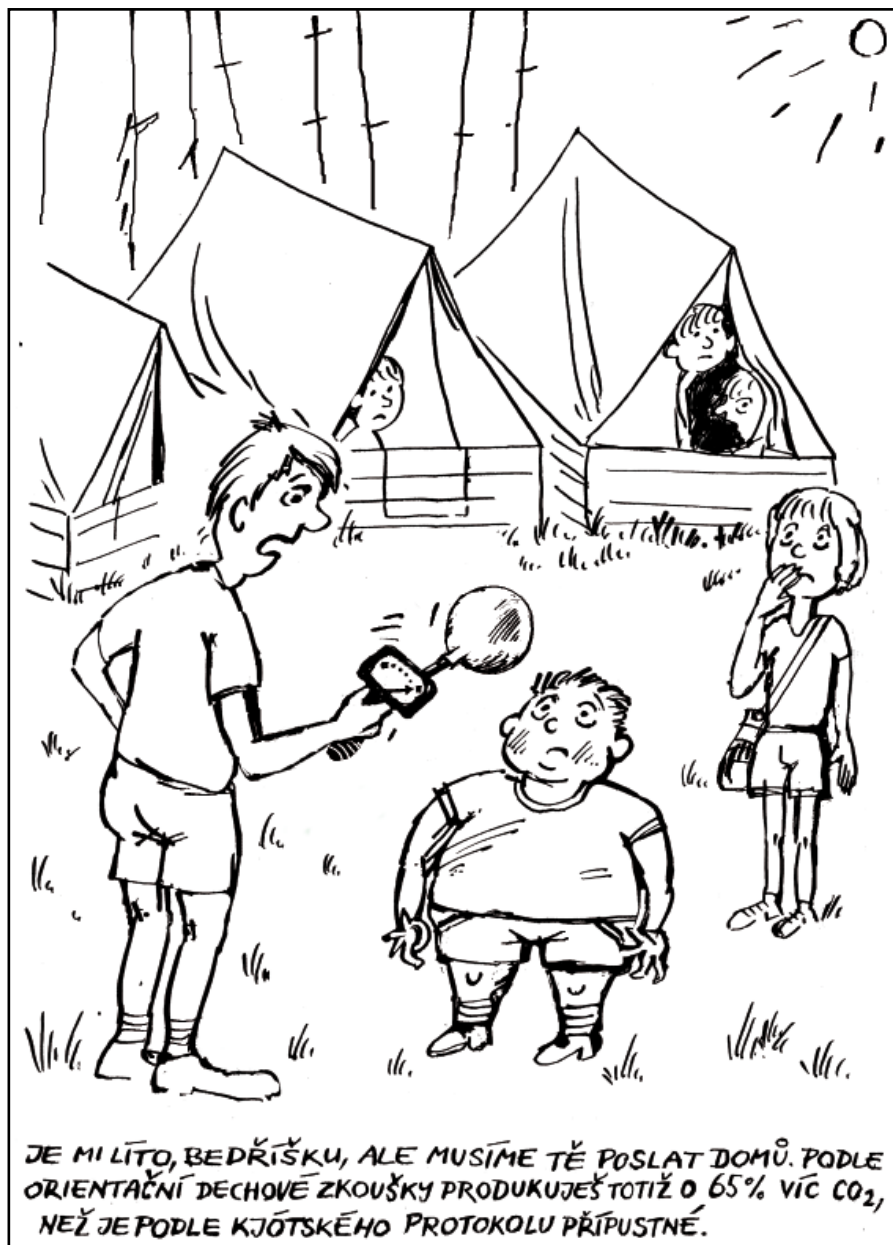
Ilustrační foto: Katka Krňáková

OBSAH

duben 2008

- str. 4 Kukla 2008, Jan Ťava Moravec,
TOM Jestřábi, Dubeč
- str. 6 O pěkném vracení, V. Hušková,
TOM Pěšíčky a Ostříž, Hradec K.
- str. 7 Jak Kadeti prožili zimu, M. Hrstka
TOM Kadeti, Červený Kostelec
- str. 8 Lotři pod zemí, Tomáš Buriánek,
TOM Lotři Hronov
- str. 9 Poděkování Sluníčkům,
Katka Krňáková
TOM Sluníčka Litoměřice
- str. 10 Sluníčka slaví čtyřicet,
Petr Smetana
- str. 12 Výstroj, výzbroj, Petr Ďoubalík
- str. 14 Týpí jako domov, J. Porsch
- str. 15 Mistrovství Středočeského kraje,
Kralupy, Vítek Procházka
- str. 16 Cestování v Schengenu,
Jana Tlustá
40. zimní sraz TOM,
Rost'a Kašovský,
TOM Čmoudík, Ostrava
- str. 17 Zimní táborový oheň,
Daniel Ševčík, TOM Sedmička,
Ostrava – Poruba
- str. 18 Četli jsme za vás
- str. 19 V. mezinárodní sraz turistů,
Rost'a Kašovský,
TOM Čmoudík, Ostrava
- str. 21 Zprávy z ústředí
- str. 22 Ohlasy
- str. 23 Jarní Kusalíno, Matěj Chour,
TOM Bobři Ústěk

Ilustrační foto: Milan Hrstka





Kukla 2008

V pořadí již čtvrtá Kukla – přehlídka umělecké tvořivosti Tomíků – se konala v sobotu 9. února 2008 v Praze - Dubči. Hostitelem byl dubčeský TOM Jestřábi.

Pro ty, kteří dorazili již v pátek večer, byla připravena noční terénní orientační hra po Dubči a jejím okolí, zakončená v historickém sklepení místního památkově chráněného špýcharu.

V sobotu pak vypuklo v místní sokolovně vlastní klání. Zaplněný sál měl možnost zhlédnout pět filmů, osm divadelních představení, tři hudební vystoupení, dvě literární vložky a k tomu

řadu fotografií, grafik i plastik z produkce oddílů ze všech koutů České republiky od Krušných hor až po Valašsko. Konferencií Jakub „Blesk“ Moravec a Honza „Šťovík“ Šťovíček v celodenním maratonu hravě zvládli překlenout i několik drobnějších technických problémů a po-



rota se potila, neb vybrat mezi předvedenými a předloženými dílky to nejlepší nebylo věru jednoduché, o čemž svědčí i dvě udělená zvláštní ocenění nad rámec běžných „zlatých, stříbrných a bronzových medailí“.

I letošní ročník zkrátka potvrdil, že výtvoři a představení dětí rozhodně nemusí být pouhými kuklami, že mnohdy jde již o krásné pestrobarevné motýly. Kdo si nakonec dubčeské kukly, letos vyrobené pro změnu ze železa, odvezl, naleznete v tabulce. Neodpustím si však i malé





Oficiální výsledky:

Film:

1. místo: Žambo - TOM Zlaté šípy Valašské Meziříčí
 2. místo: Oškobrň 2005 - TOM Robinsoni Poděbrady
 3. místo: Vzbud' se! - TOM Datyněček Havířov
- Zvláštní ocenění: Ostrov děsu - TOM Kadet Červený Kostelec

Hudba:

1. místo: TOM Zlaté šípy Valašské Meziříčí (Organic petrol)
 2. místo: TOM Robinsoni Poděbrady
 3. místo: TOM Kamarádi Pacov Divadlo + tanec:
1. místo: Není balvan jako balvan - TOM Světlušky Praha
 2. místo: tanec - TOM Divočáci Frýdlant nad Ostravicí
 3. místo: Řepa a spol - TOM Stopaři Kovářská

Fotografie:

1. místo: Dřevoři - Jiří Kindera
2. místo: Cesta na Kralický Sněžník - Jan Rydlo
3. místo: Motýl - Tomáš Štěrba

Výtvarné práce:

1. místo: Papoučci (plastika) - Anna Razimová
 2. místo: Zátíší (kresba) - Anna Marie Koubová
 3. místo: Jedno tělo, jedna duše, jedno srdce (plastika) - TOM Medvědí stopa
- Zvláštní ocenění: Dýně (malba) - Tadeáš Klaban

Literatura:

1. místo: Zázračná škola (povídka) - Iveta Veličková, TOM Divočáci Frýdlant nad Ostravicí
2. místo: Básně sově vázané (básnická sbírka) - Tadeáš Klaban, TOM Robinsoni Poděbrady

osobní hodnocení. Skutečně nezapomenutelnými zážitky toho dne pro mě bylo takřka profesionálně předvedené a hlubokou moudrost ukrývající divadelní představení pražských Světlušek, hudební vystoupení poděbradských Robinsonů a valašskomeziříčských Zlatých šípů či některé plastiky v čele s monumentální skulpturou TOMu Medvědí stopa, v níž otiskli své tváře snad všichni členové oddílu.

Velké poděkování patří ústředí Asociace TOM, dubčeskému starostovi panu Jaroslavu Tošilovi, který kromě všemožné pomoci během příprav s námi strávil i celou sobotu coby jeden z porotců, Základní škole Dubč (jmenovitě panu řediteli M. Petrtylovi, panu školníkovi P. Skalickému a personálu školní kuchy-



ně) a Sokolu Dubč za poskytnuté zázemí, agentuře Kubahudba za profesionální ozvučení celé akce a samozřejmě všem členům a přátelům oddílu, kteří přiložili při přípravě a realizaci Kukly ruku k dílu.

*Ľava Moravec,
TOM Jestřábi, Dubč*

Ilustrační foto:



O pěkném vracení



Po 20 letech činnosti oddílu jsme stále ještě hrdí, pokud se nám podaří vymyslet na výpravu trasu, kterou jsme ještě neprošli a která je přitom v dosahu Českých drah. Ale donekonečna to není možné, a tak se spoléháme na okamžitou inspiraci nebo postaváme před nástěnkami, na kterých máme vyvěšené pamětní lístečky z našich výletů a vybíráme, kde jsme dávno nebyli, a pro současnou generaci Pěšinek a Ostřížů to tedy bude novinka.

Tento postup má ale své výjimky. Každý rok jedeme alespoň jednou do některého ze skalních měst našeho kraje. To nejraději v zimě, protože tehdy tam není provoz jako na dálnici a zasněžené skály jsou čisté, tiché a krásné. Děti pak vydrží celou výpravu na sebe navzájem setřásat sníh, který se – díky chladu mezi skalami přetrvávajícímu za slunečných dní – udržuje na větvích smrků dlouho a načechráný. Pro městské děti je to zkrátka zážitek.

V teplých zimách to naopak ve skalách může vypadat jako kouzelný jarní den. Letos jsme se rozhodli pro Hruboskalsko. Trasu jsme oproti poslední návštěvě obrátili a těšili se na okamžik, kdy se rozplynou ranní mlhy. Slunce nás nezklamalo a my procházeli ta známá

místa jen v košilích a užívali tu divukrásnou krajinu. Jeden náš kamarád tam kdysi vzal své slovenské spolustuďující na vandr a oni mu nakonec řekli, že tady pochopili, jak „bory šumí po skalinách“.

Člověk se neubrání a všímá si, co se od poslední návštěvy změnilo. Často se stává, že vlastně sčítáme škody: bledulová pole jsou menší, lesy plné pasek, oblíbená místa zplundrovaná... Tady jsme se ale těšili z úžasné a zdárně odrostlých jedlí a douglasek, které pamatujeme ještě ve velikosti vánočních stromčků, z čisté uklizených chodníčků. Kdo by neobdivoval vzrůsnou zdravou jedli obrovskou rostoucí před Valdštejnským hradem? Kdo by se rád neprošel po místním arboretu? Oslovilo nás ještě něco navíc. Nejen nové informační tabule naučné stezky na některých místech důmysl-



ně doplněné o různé kontrolní otázky. Několik studánek pod Hrubou Skálou střeží dřevěný skřítek a cestou potkáte několik dalších dřevěných plastik, které na turistických místech nejsou povinné. Tady se lidská ruka dotýká krajiny a dotýká se jí s láskou.

V. Hušková – Unčida, TOM,
Pěšinky a Ostříž, Hradec Králové



Jak se háček cvaknul a zadák zůstal suchý

Nevěříte, že je něco takového možné? My jsme to na vlastní oči viděli a dva z nás to i zažili. V neděli 30. března využil náš oddíl TOM 19208 Kadet Červený Kostelec pěkného počasí a konečně vyrazil na vodu. Však už bylo na čase. Nejenom my, ale i naše lodě, vesty a pádla se už nemohly dočkat, až se po dlouhé zimě konečně namočí.

Celí nedočkaví jsme s naším modrým autobusem dojeli do Suchovrší. Rychlé vyložení lodí z vleku, přestrojování do vodáckého, rozdělení do posádek a hurá na vodu. Vody nám Krakonoš moc neposlal, po cestě to občas trochu drhlo, ale zato byla krásně čistá. Pestrobarevný had tvořený 15ti loděmi naší flotily ukrajoval první jarní kilometry. V Havlovicích jsme si dali přestávku na opečení buřtů a u Slatinského mostu nás čekalo příjemné překvapení. Piškotova obětavá maminka s čerstvě upečeným koláčem a horkým čajem.

A jak to bylo s tím cvaknutím?

To se stalo posádce Luboš-Racochejl. Po přenesení lodí přes splav se snažil Racochejl nastoupit, ale ouha!

Lod' byla nějaká vratká. Najednou plavali on i obrácená lod' a každý zvlášť. Lod' a pádla jsme pochytili, ale Racochejl zůstal stát v proudu. Vydala se za ním záchranná výprava v lodí Rio a už to vypadalo nadějně.

Náš hrdina se odrazil, skočil, ale Rio minul. A tak se koupal znovu. A zadák Luboš stál na břehu suchý a jen se divil.

Za svůj výkon sklidil háček zasloužený obdiv, ale bude muset pilně cvičit nastupování. Bez dalších cvaknutí jsme dorazili na Pohodlí, kde jsme končili. Byla to pěkná rozcvička před dalšími řekami, které nás letos čekají u nás i v zahraničí.

*Milan Hrstka,
TOM Kadeti, Červený Kostelec*



Jak Kadeti prožili zimu

Kdo si myslí, že se náš vodácký oddíl uložil k zimnímu spánku, hodně se mylí. Na konci listopadu jsme se stali horolezci a přespalí ve spacácích pod horolezeckou stěnou. Velká zima nám ale nebyla, protože stěna byla jen „cvičná“, – v Polické tělocvičně. Ale při jejím zdolávání jsme se i tak hodně zapotili a zbyl i čas na průzkum Polických stěn. Všude už ležel sníh a tak byl průchod polickými kaňony sice romantický, ale pěkně náročný. Domů jsme se vraceli s bolavými rukama i nohama, ale s velkým nadšením – jsme horolezci!

Rok 2007 jsme tradičně zakončili slavnostní Vánoční schůzkou v klubovně. Celý oddíl v modrých krojích se sešel pod vánočním stromkem s obrovskou hromadou dárků.

Pro malé množství sněhu jsme byli společně na lyžích pouze dvakrát. Hned odpoledne po obdržení pololetního vysvědčení hurá na naše milované Benecko.

Páteční ráno bylo samozřejmě ve znamení rozcvičky ve sněhu, na kterou už jsou místní obyvatelé zvyklí, ale turistě se trochu divili. Přece jen jim třicítka rozespalých lidí v plavkách a pohorkách nepřipadala normální. A hlavně jsme lyžovali a snowbordovali a lyžovali a snowbordovali, a ...

Začátek jarních prázdnin jsme prožili opět společně. Díky nedostatku sněhu jsme vyrazili do Temného dolu bez lyží. Už vlastní cesta byla dobrodružná. Vlákem do Svobody a hned tam začalo plnění úkolů. Zjistit zajímavosti a fakta o městečku a pěšky přes Modré kameny do kopců. Jak rádi jsme tentokrát viděli naši roubenku. Aby se nám lépe usínalo, zahráli jsme si na upíry. Po celou akci jsme za splnění úkolů sbírali indicie, která nás tradičně zavedly ke sladkému pokladu.

A za odměnu pro nás přijel náš modrý autobus a odvezl nás při zpáteční cestě do Trutnovského bazénu, kde jsme se pěkně vyřádili.

Zima je za námi, ať žije jaro!

*Milan Hrstka,
TOM Kadeti, Červený Kostelec*



Lotři pod zemí

Zvoní budík. Pootevřu oko a vyhlédnu oknem na studené mlhavé ráno. Zavrtám se do zpátky peřin, ven mě nikdo nedostane. Náhle mi ale bleskne hlavou magické slovo MACARÁT a hned jsem na nohou. Aby také ne, když dnes mě čeká již tradiční akce s Lotry – sestup do podzemí Broumovských stěn.

S ohledem na počasí se na místě srazu schází podivná směsice opravdu „módně“ oblečených lidiček. A tak je možné vidět kloubouk od „Armányho“ až po bundu značky „Les Houmeles“. Pokyn před výpravou zněl: na výpravu si vzít oblečení, kterému nebude vadit špína, voda a možná i nějaká ta „skoba“ od ostré hrany skály či kamene. Jak tak přehlížím nastoupené Lotry, spočine můj zrak na žluté postavě s černou kuklou na hlavě, na níž je ještě posazená rozsvícená čelovka s blikajícími LED diodami. Podívám se pozorněji a vidím Šimona, připraveného snad na vše, co nás tam ve vlhkém, mokrém a studeném podzemí může potkat. Od neoprenových rukavic, přes žlutou jeskyňářskou bundu až po kalhoty s přiléhavým názvem „atom-bordel“. Skvělé, můžeme tedy vyrazit.

Naše cesta napřed vedla auty až na konec obce Slavný a odtud jsme se vyda-



li přes vyhlídku na Slavném. Pravda, někteří rýpalové z řad Lotrů to komentovali slovy: Proč sem deme? Dyť je mlha a není nic vidět! Ale mi optimisté jsme se tím nedali odradit a malou zacházku na vyhlídku absolvovali.

Nojo, vidět opravdu nebylo nic.

Potom již začínáme sestupovat z hřebene Broumovských stěn do údolí, ve kterém je vstup do podzemní jeskyně Macarát. Před jeskyní odkládáme batohy a přebytečné oblečení (pouze Luboš to nepochopil a pokoušel se úzkým podzemím procpat v silné bundě, neboť se bál, že mu bude dole zima). Ale nebyla, nebyla nakonec nikomu z nás. Ba právě naopak, postupně celé podzemí naplnila jemná mlha z páry z našich těl a úst, takže fotografové naší výpravy nás neustále nabádali, abychom zadržovali dech a oni mohli alespoň něco vyfotografovat.

Nebudu vás zde zdržovat nudným a zdoluhavým vyprávěním o naší podzemní cestě tmou a vodou, o tom, jaké úzké průlezy tam byly, jak jsme si namáčeli ruce, kolena a někteří i břicha v ledové vodě podzemního potoka, jak se někteří z nás „zašprajcovali“ mezi dvě skály a vyprostila je až pomoc ostatních, kteří v zoufalství, že zůstanou v podzemí, je vystrkali z úzkého místa ven. Ani vás nebudu zdržovat líčením přírodních krás, které jsem tam viděli, nakonec to byly jenom podzemní ledové krápníky a rampouchy, ledové závěsy visící od stropu až po podlahu jeskyně, a tak dále. Zkrátka nuda, nuda, šed', šed'.

Raději vám povím něco o té Lubošově bundě, která nakonec málem zůstala v podzemí. Její majitel se nakonec ve svém teploučkém oblečení totiž ocitl v úzkých. A to doslova a do písmene. Zkrátka najednou byl uvězněn mezi dvě skály a nemohl se pohnout. A jak tam tak visel mezi podlahou a stropem jeskyně mezi dvěma studenými a nepřátelskými kameny, docházelo mu, že má pouze dvě možnosti, jak si zachránit holý život a vyjít ještě někdy na světlo tohoto světa. Buď zůstane mezi těmi kameny dostatečně dlouho, aby zhubl a mohl se protáhnout dále, nebo bude muset sundat bundu a riskovat, že mu bude zima. Co nakonec udělal, to se musíte zeptat jeho, tenhle článek je totiž už moc dlouhý a já proto končím.

Jenom si ještě dovolím poslední poznámku: Za rok tam vlezte zase a rád!

*Za Lotry z Hronova,
Tomáš Buriánek,
TOM Lotři Hronov*



Poděkování „Sluníčkům“

Náš oddíl TOM „Sluníčka“ slaví tento rok významné výročí čtyřiceti let a já, Katka Krňáková, jeho nynější vedoucí, bych se s vámi ráda podělila o své zážitky s tímto oddílem.

První vedoucí, kterou jsem já zažila jen jako malá holka, byla skvělá „Uška“, pak „Skřivánek“ – Ivanka. S tou jsem nejen já zažila to nejkrásnější dětství a mládí, ať už na letních táborech, nebo na každotýdenních schůzkách.



Radka, řečená „Prtě“, kterou všichni dobře znáte, byla další vedoucí bez které by oddíl tenkrát zanikl a která ho držela pohromadě. Ani v těžkých chvílích nedopustila, aby se Sluníčka rozpadla a stála v jeho čele mnoho let. Dnes do oddílu chodí všechny její děti, Radka se nám stará o účetnictví a stále nám pomáhá. Je naší stálou oporou a jí opravdu patří největší dík.

Vedení se pak v průběhu let často střídalo. Na začátku devadesátých let jsme se zapojili do Asociace TOM a do čela se postavila znovu Radka. Já byla šťastná, že mě požádala o spolupráci a opět jsem začala jezdit na tábory a stala se součástí Sluníček. Po narození dcery Helenky Radka nakonec z vedení odešla a já naplno převzala úlohu hlavní vedoucí a radosti s tím spojené. Někdy přijdou chvíle, kdy si říkám:



„mám to vůbec zapotřebí, má to vůbec cenu? Odpověď je samozřejmě – má!

Sluníčka jsou podle mne skvělí, úžasní lidé a já jsem moc ráda, že mohu být mezi nimi. Znájí mě od hlavy až k patě a já zase je. Když mi je dnes ouha, oni jsou první, kteří mi pomohou. Když je potřeba, stačí zavolat, přiběhnou a pomůžou kde je třeba. A nejen to. Je přece úžasné koukat se, jak starší členové oddílu přijedou pracovat na tábor, i když dávno do oddílu nechodí a mají svoje děti. Je nádherné, když zjistíte, že jste schopni si hodiny a hodiny povídat o oddílu s bývalými členy. To je věru velká odměna.

Nemohla bych to ale samozřejmě dělat, kdybych kolem sebe neměla tak báječnou partu lidí v čele s jedním – „Stopikem“. Tato má moje pravá a hlavně levá ruka (jsem totiž levák), přes všechno co dělá a má na starosti, jezdí dál na tábory a stará se o vše. I když každý rok křičí: „Končím!“ já vždy doufám, že to ještě nějaký rok vydrží.

Je nádherné, jak lidé z oddílu, a věřím že nejen z našeho, drží při sobě v dobrych a hlavně v těch zlých chvílích.

Před několika lety jsem na tom byla vážně mizerně, myslela jsem si, že nemám pro co žít. Pak přišla „Sluníčka“,



ve kterých tou dobou byli už oba mí báječní synové, a zvedli mě ze země a postavili opět na nohy. Najednou jsem věděla, že má život smysl.

V koutku duše a srdce dnes doufám, že i ze mě si má Sluníčka něco berou, a že jsem jim alespoň trochu oporou jako oni mně. Vloni v říjnu jsme zažili hroznou tragédii, dlouho se z ní budeme vzpomínávat: Víme ale, že Sluníčka to zvládnou, protože tu jsme jeden pro druhého. Budou to sice mít v životě těžké, ale věřím, že nezapomenou na vše to dobré a zůstanou takový jací jsou.

Sluníčka, děkuji, že můžu být s Vámi. Děkuji moc!

Katka Krňáková
Kápoška - Madonna 2
hl. vedoucí TOM „Sluníčka“ Litoměřice



Sluníčka slaví krásných čtyřicet



Tábor Mutyněves 1971

Psal se rok 1968 a jaro bylo plné naděje. Nově nabytá svoboda rozeplula křídla a skautské hnutí se opět probudilo k životu. V malebném městě Litoměřice MUDr. Světluš Benešová zvaná „Uška“ zakládá 1. oddíl skautek a světlušek. Žádná z více než šedesáti členek, které dne 5.5.1968 podepisují a slavnostně slibem stvrzují zakládací listinu oddílu Sluníček, netuší, že se tento oddíl bude muset již brzy potýkat s mnoha protiventstvími.

Zájem o členství v oddíle byl nečekaný a hned v létě 1968 je pořádán první stanový tábor v Srdově, jež měl obrovský úspěch díky dvěma skvělým osobnostem, vůdkyni Ušce a Libušce Pouchové. Oddílový život byl velice pestrý. Oddíl tvořilo pět družin, měl své tradice – zákony, heslo, oddílový kruh, děvčata získávala řadu nových vědomostí a zkušeností. Oblíbené byly pravidelné oddílové družinové schůzky, výlety a etapové hry. Skautské období bylo záhy násilně ukončeno a po táboře v roce 1970 byl oddíl pohlcen Pionýrem. Tehdejší mocipáni dokonce dětský oddíl postupně připravili o všechny majetek, včetně romantické klubovny, která se nacházela v historickém objektu litoměřické katovny. „V pionýrském provizoriu proběhly ještě dva tábory. Hnědé šátky měly nahradit červené, ale my uvázaly šátky indiánské. Skautských idejí jsme se nechtěli vzdát. Na nádherné tábory v letech 1971 a 1972 v jihočeské Mutyněvsi a Radvanci u Nového Boru však dorazili novodobí koniášové. Museli jsme schovávat své zápisníky

a drahocenné kroniky, skautské kroje a lilie,“ vzpomíná Radka „Prtě“ Šumerová, která do oddílu přišla v roce 1970.

Vůdkyni Ušku vystřídala ve vedení oddílu Jarča „Šipka“ Pokorná, neboť oddíl by byl bez této změny zlikvidován. Šipka jako vedoucí skautského oddílu působí do dnešních dnů v Jablonci nad Nisou. Oddílová činnost zůstala pod drobnohledem normalizátorů a zdálo se, že bude osud Sluníček zpečetěn. Pomocnou ruku oddílu podal v r. 1973 odbor turistiky TJ Slavoj Litoměřice, pod jehož ochranná křídla se Sluníčka uchýlila s novou vedoucí Jitkou „Práče“ Cimrovou. Oddíl byl veden jako TOM 2 Litoměřice s číslem 3310. „Je jasné, že v této těžké době nastal odliv děvčat. Oddíl zachraňují klučíci sourozenci zbývajících členek a z oddílu ryze dívčího se v polovině sedmdesátých let stává oddíl smíšený,“ popisuje Radka Šumerová.

Oddíl Sluníček i v druhé polovině sedmdesátých let pořádá letní tábory, každý týden probíhaly v nové klubovně, v budově bývalé Sokolovny, družinové a oddílové schůzky. Pravidelné byly také výlety. „V roce 1977 přebírá vedení Ivanka „Skřivánek“ Macková, která se v roce 1995 stala místostarostkou Junáka - Svazu skautů a skautek ČR,“ doplňuje Radka Šumerová. Oddíl také našel opravdovou samotu na romantickém tábořišti Vlčí prameny u Šluknova. Pamětníci těchto táborů dodnes vzpomínají na ponouř a strašidelnou atmosféru spojenou s drsnými klimatickými podmínkami. Ve vedení oddílu byly jen ženy a starší děvčata vytvořila

pomocnou družinu Šipek na počest Jarči Pokorné.

Velká změna nastala na začátku osmdesátých let, kdy zestárlý oddíl nabral velké množství malých dětí, které pak po celé desetiletí tvořily páteř Sluníček. „Je zajímavé, že tyto husákovy děti v dnešní době plní oddíl svými potomky,“ směje se Radka Šumerová.

Změna ve vedení oddílu nastala během r. 1981, kdy kormidlo pevně uchočila Radka Šumerová. Oddílovým tábořištěm se na několik let stalo Údolí samoty u Radvance poblíž Nového Boru. Oddíl nezapomněl na své skautské kořeny, ale postupně přijal myšlenky trampingu a woodcraftu. „Začala dorůstat generace starších hochů, kteří toužili po větší volnosti v přírodě a dobrodružství. Na táborech jsme proto plnili odborky, ale také zkoušky „Tří orlích per“ a přidali jsme ještě těžší „Tábornickou maturitu“. S většími dětmi jsme navíc po táboře během roku jezdili na oddílové vandry do divoké krajiny Českosaského Švýcarska a Roverek u Blíževedel,“ vzpomíná Radka.

V polovině osmdesátých let se oddíl poprvé setkal s filmařskou technikou. „Rozhodli jsme se na táboře natočit pravou indiánku. Scénář napsal Jura Vančura, manžel jedné ze Šipek. Film s názvem „Supové of Radwec“, ve kterém hrály všechny oddílové děti, zaznamenal na ruční 8mm kameru. Doslova na koleně jsme do něho filmovali vlepvali okýnka s textem hovořících postav, stejně jako ve starých groteskách. Děj filmu byl pak jednoduchý - skupina

desperátů přepadne indiánskou výpravu, která veze zásoby do vesnice. Přepadení sleduje Limonádový Joe, který zavolá na pomoc další indiány. Film končí odsouzením desperátů k poctivé práci," popisuje Radka.

Sluníčkům se dařilo, oddílový život byl velice bohatý a pestrý. Oddíl získal mnoho přátel a sympatizantů. Navázal řadu přátelství s podobnými oddíly. Na oddílový kroj se vrátil slavnostní šátek, který však nebyl hnědý ale zelený. „Děti si na táboře samy upletly kožené turbánky a u slavnostního táborového ohně si je připevnily na šátky. Šátky vzbuzovaly zaslouženou pozornost a veřejností byly vnímány pozitivně," dodává Radka. Na konci osmdesátých let dorostla jedna oddílová generace, která oddíl neopustila, dala vzniknout družině Roverů a doplnila družinové vlajky o další exemplář.

Sametový rok 1989 přinesl oddílu Sluníček možnost vrátit se zpět do lůna znovuobnovené skautské organizace. „Bohužel skautské středisko tehdy nechtělo akceptovat existenci smíšeného oddílu a byli jsme postaveni před rozhodnutí oddíl rozdělit na chlapce a děvčata. Tomu se však všichni ti, kteří spolu prožili mnoho krásných let, nechtěli podřídit, i kdyby to bylo jen na papíře. Heslo oddílu totiž je - Jeden za všechny a všichni za jednoho," říká Radka. Oddíl působil v rámci nově vzniklého Klubu českých turistů a jednou nohou

měl nakročeno do Junáka.

Návrat svobody a velké změny, které s sebou přinesla, byly pro oddíl zatěžkávací zkouškou. Otevřely se hranice, mladí lidé chtěli poznávat svět, studovat, starší začali na nových základech budovat svou existenci. „Sluníčka převzali v roce 1992 tři nejstarší a nejschopnější, kteří však své síly přecenili. Chvilu to vypadalo, že oddíl zanikne. Proto jsem se po tříleté odmlce k oddílové činnosti znovu vrátila. Z tehdejších členů nezbyl skoro nikdo, muselo se začít prakticky znovu s malými dětmi. Naštěstí na mou výzvu přispěchali na pomoc bývalí členové a členky, kteří oddíl vrátili i s úroky nádherné roky, které v něm prožili. Bez jejich pomoci, a to zejména Ludka „Stopika“ Kuříka, by se snad nepodařilo vybudovat ani tábor. V tu dobu se také ozval Jirka Chour ze spráteleného oddílu Bobrů, zda bychom nechtěli vstoupit do Asociace TOM," dodává Radka. Díky tomu všemu tak oddíl nezanikl ve svobodné době. „Sluníčka zachránily oddílové tradice a morální zásady, které byly v oddílovém životě praktikovány a přetrvaly po celou dobu v paměti oddílu," říká Radka.

Zatím poslední etapa oddílového života nastala na přelomu tisíciletí, kdy unavená matka tří dětí Radka předala vůdcovské žezlo Katce „Kapitánce“ Krňákové. Ta oddíl Sluníček úspěšně vede do dnešních dnů a tento rok slaví spolu s oddílem stejné kulatiny.

Bývalá i současná Sluníčka budou tedy tento rok slavit. Poděkování se dostane všem, kteří oddílu obětovali mnoho sil a tvůrčí invence. Bude to rok vzpomínání, ale také rok nadějí. A určitě si na táborovém náměstí v létě 2008 zakřičí z plných plic oddílový pokřik: Sluníčka kupředu, sluníčka vpřed, za krásou, přátelstvím, pravdo nás veď....

Sepsal a ptal se Petr, Růža Smetana, bývalý člen oddílu



Tábor Jezero dlouhých trav, Koňský rybník 1989



Natáčení filmu Supové of Radwec - tábor Radvanec 1985



Outdoor a fotky

„Umívejte“ se! Cvak!

Poslední rok slyším volání „umívejte se!“ velice často. Vždycky se tomu musím smát a současně vím, co to znamená: hned všeho nechat a spolupracovat s naší malou fotografkou Leničkou. Musím se pěkně „umívat“ do objektivu, rozuměj „usmívat“, ona dceruška ještě trochu komolí slovíčka. Všichni se na Leničku „umíváme“ od ucha k uchu a ona se učí fotit. Báví ji to. A já si uvědomil, že my – fotografovaní – máme velký podíl na zdaru či nezdaru jejích prvních pokusů.



„Umívej“ se taky!

A nejen to. Spolupracuj s fotografem. Vždyť vzniká fotka, se kterou se možná budeš chlubit za padesát let svým dětem. Tak at' je krásná.



Tak třeba tady jsem volal „usmívej se“ na naši Leničku zase já, ale voda potoka v údolí Sv. Petra pod Gerníkem (Banát, Rumunsko) byla tak ledová, že, ač se opravdu snažila, úsměv jí doslova zamrzl na tváři.

Jak se nechat vyfotit?

Existuje hromada bezvadných knih, které radí začínajícím fotografům. Ale poradil někdy někdo fotografovaným? Nevím o tom.

Nedávno jsem se rozčilil na Labské louce v Krkonoších. Snažil jsem se vyfotit rodinku a kamarády na sněžnicích a oni mi pořád utíkali, když už jsem namáčknul spoušť, tak se otočili zády, pořád cucali rampouchy a vzájemně se zakrývali a stínili. Když jsem zaklekl a čekal se zaostřeným foťákem, odbočili kousek přede mnou a šli jinudy. Nedělali to naschvál, jen prostě a obyčejně nespolečně nespolečně. A to už nemluví o tom, že sousedka, která šla s námi, měla tak světlou bundu a čepici, že dokonale splývala s pozadím a byla téměř nefotitelná. Když jsem tuhle bandu blech dohonil u Pančavského vodopádu, pěkně jsem jim to vytmavil. Udělal jsem jim přednášku o tom, že fotografie jsou naše společné dílo, že mi vůbec nepomáhají, ale fotky si pak budou rádi prohlížet. Tak si tu přednášku poslechněte taky.



Zatímco „moji lidé“ nespolečně nespolečně neznámý pán na běžkách se projevil jako velký profík: když viděl, že fotím, přibrzdil se

slovy: „...málem bych vám vyjel ze záběru!“. Zasloužil by si poslat tu fotku.

Chceš být na fotce?

Rozhodni se, zda chceš být focen, či nikoli. Pokud ano – spolupracuj. Když ne – řekni to a včas zmiz. Dnes, v době digitálních fotoaparátů, už to tolik neboli, ale když se fotilo na film, každé cvaknutí stálo peníze. Fotograf se právem zlobil, když mu nějaký darebák zkazil záběr.



Nevím už proč, ale při domácím focení jsme tatkově vždycky strašně trucovali a tvářili se kysele. O nějaké spolupráci nemohla být řeč. Chudák táta. Jak je tedy možné, že se na téhle staříčké fotce doslova směju? To bylo tak. Snažil jsem se tvářit co nejkyseleji a táta zuřil, když v tom se začalo z osvětlovací lampy (dřevěné krabice se žárovkou, kterou si táta vyrobil) náramně čoudit. Všichni jsme vyprskli škodolibým smíchem. Tatínek nezaváhal a rychle nás všechny vyfotil.

Oči „ON“

Nejživější na člověku jsou oči. Když budeš na fotce, měl bys je mít. Když mrkneš zrovinka ve chvíli, kdy cvakne spoušť, budeš na fotce spící. Často se lidé zaleknou předblesků, které mají za úkol redukovat vznik „červených očí“ a uhnou pohledem, přivírou víčka nebo naopak nepěkně oči vykulí.



Když mám v záběru člověka a ten bude hrát na fotce dost podstatnou roli, snažím se, aby měl alespoň jedno viditelné oko. Proto jsem na Honzu něco zavolaal, aby se otočil a cvak! Pravda, mohl jsem ještě nasměrovat lépe loď, aby tolik nezakrýval hrad Zvíkov, ale ono se špatně fotí a pádluje zároveň. Kdyby měla být na fotce jen jeho záda, pak by asi bylo lepší fotit samotný hrad. Nebo by musel obrovskou silou zabírat, aby od pádla litala voda (pak bych mu možná chybějící oči odpustil).



Jsi plně zabraný do práce, třeba maluješ velikonoční vajíčka. Nejpřírozenější fotka bude ta, kde budeš upřeně hledět na vajíčko, ale hrozí, že oči nebudou vůbec vidět.



Maličká změna polohy tebe i fotografa způsobí, že dál sleduješ vajíčko, ale oči už jsou vidět a příjemně oživují fotku.



Třetí varianta není úplně přirozená, ale kupodivu se mi líbí nejvíc. Inu, oči jsou oči! Na Aničku jsem zapískal a ona se podívala přímo do objektivu. Ale také to bude možná tím, že na třetí fotce jsou i vajíčka čitelnější, ostřejší. Co se zdá nejlepší tobě? Až tě bude někdo fotit, zachovej se podle toho.

Ke spolupráci na focení tě budu přemlouvat i příště, teď ještě jedna krásná svítivá novinka:



Zebralight H50-Q5

Přiznám se, že „zebra“ byla láska na první pohled. Zaujala mě maličkostí, jednoduchostí, kompaktností, voděodolností, provozem na jednu AA baterii... Není nic, co by se dalo ulomit. „Reflektůrek“ je umístěn na straně válečku (tvrzený hliník), a tak se ze svítilny stane čelovka pouhým zasunutím do měkkého držáku na pružné pásce. Problém, se kterým se potýkají snad všechny čelovky světa, a sice naklápění ve směru nahoru a dolů a následně aretace této polohy, aby se třeba za běhu čelovka sama nesklopila, „zebra“ řeší hravě: pouhopouhým pootočením válečku v držáku si svítíš, kam chceš, na strop, pod nohy, nebo, kdyby se ti zachtělo, třeba sobě do čela. Nastavená poloha drží, protože těžiště je v ose válečku. Velkého naklápění ale netřeba – vyzařovací úhel nárazuvzdorné čočky je 120 stupňů! Svítilna proto kraluje

třeba v místnostech nebo ve stanu, kdy potřebuješ nasvítit najednou celý prostor. Hodí se skvěle i pro noční pochod, když má „zebru“ jeden borec ve skupině a jde uprostřed, vidí dobře všichni. Nemí to „šajnovačka“ do dálky, a tak není určena třeba pro rychlou jízdu na kole nebo pátračku, ale doma, při táboření a turistice udělá obrovskou službu.

A to nejlepší nakonec. Světelný výkon (až 66 lumenů) tohoto pidisvítilka tě usadí. Je použita premiová Q5 verze vysoce jasné Cree 7090 XR-E LED s životností 50 000 hodin. Když „zebru“ zapneš na plný výkon (má 3 režimy výkonu), nikdo nebude věřit, že „jedeš“ jen na jednu tužkovku (baterie AA - alkalická, lithiová nebo dobíjecí NiMH).



Intenzivní režim: 66 lumenů, 2 hodiny 20 minut, pro náročné činnosti

Střední režim: 13 lumenů, 19 hodin, postačuje pro veškerou práci i pro chůzi

Nízký režim: 2,6 lumenů, 3,5 dne, ideální na čtení a běžné úkony

Hmotnost: 58 gramů včetně pásky a baterie



Součástí dodávky je i klip na kapsu...
...a kryt proti odleskům

A aby toho nebylo málo, ještě jsou přiloženy dva náhradní držáky, jeden se šňůrkou na krk. Všechny držáky fosforeskují, a tak ve tmě víš, kam pro „zebru“ šáhnout. Cena asi 1299 Kč není nejnižší, ale myslím, že je to věcicka z kategorie „na celý život“.

Více na www.kronium.cz

Ahoj,
Ďouba

Článek vzniká ve spolupráci s časopisem Skaut-Junák.

týpí jako domov

Podle dávné legendy dostali lidé od Velkého ducha mimořádný dar – starat se o Zemi. Na počest lidí se pak sešly všechny Živé bytosti, aby lidem přinesly dary. Ptáci, rostliny, stromy – všichni nosili své dary, jen Babička Pavoučice nevěděla, jak lidi obdarovat. Nakonec za zpěvu kouzelné písně utkala síť, aby lidem pomáhala najít duchovní vedení ve spánku. Lidé byli dříve ve větším kontaktu s okolím.

Jak vyrobit snovou síťku

Dnes můžete tyto snové sítky (dream-catchers) – většinou vyrobené z umělých hmot – najít v nejrůznějších etnických obchůdkách; už se vlastně ani neví, ke které kultuře patří. Zdá se, že mají původ u lesních indiánů na východě USA, ani to však není zcela jisté.

Vlastnoručně udělaná snová síťka je dobrý dárek pro přítele; při výrobě na něj můžete myslet a přát mu dobré věci. Snovou síťku jsem vyráběl úspěšně i s třetáky na škole v přírodě – dobře se při tom vyprávějí staré příběhy. Některým lidem pomáhá na dobré spaní, věší si ji nad postel. Má kruhový tvar, harmonizuje tedy prostředí. Kruh také představuje vnitřní já.

Snům nerozumí pořádně ani moderní věda. Indiáni věřili, že sny člověku přináší poselství pro každodenní život. Dnes s pětisetletým zpožděním znovu zjišťujeme, že na tom něco bude. Zjišťujeme, že odrážejí naši nevědomovou stránku, která se cosi snaží sdělit té vědomé. Asi už jen málo lidí si myslí, že sny jsou nesmysly.

Snová síťka prý sloužila k usměrňování snů – propouštěla ty dobré a filtrovala ty zlé. Vedle tedy nejen k porozumění a zapamatování snů, ale i ke klidnému spánku. Kolik života vlastně prospíme?

Při výrobě snové sítky jsem vždy kladl důraz na vědomí – vyrábět ji v klidu, uvést se do přítomného okamžiku.

Budete potřebovat vrbový (anebo jiný – podle vašeho citu) proutek. Je pěkné poděkovat stromu, ze kterého pochází, nebo si na chvíli u něj sednout, navázat kontakt. Většinou užívám proutek o maximálním průměru 5 mm, nej-

lépe po celé délce stejně silný. Ihned jej opatrně postupně ohněte, aby vytvořil kruh o průměru mezi 12 – 15 cm. Konce seřízněte tak, aby na sebe pěkně dosedly (obr. 1). Konce pevně svažte.

Obruč lze omotat látkou nebo jelenicí, oloupat kůru a nabarvit nebo nechat „přírodní“. Pokud by vám omotání nedrželo, lze tu a tam použít lepidlo. Pak začnete s výpletem. Provádí se nejčastěji umělou šlachou nebo režnou nití. Nejjednodušší možností je napnout dva proužky jelenice do kříže. Kruh protnutý křížem je starý symbol celistvosti člověka a jeho kontaktu s vesmírem. Častější postup zobrazují obrázky. Pro celý výplet používám jeden typ uzlu (obr. 2). V momentě, kdy zakončíte první řadu, svažte oba konce a pokračujte další řadou (obr. 3) a stejným způsobem až do středu. Nezapomeňte utahovat. Poslední řada ve středu se pouze protáhne provázkem a stáhne k sobě, takže se síťka vypne.

V průběhu pletení můžete na provázek navlékat korálky. Říká se o nich, že právě ony noční můry zachycují. Další výzdoba závisí už na vaší fantazii a intuici. Je lepší brát při tom v potaz symboliku barev a předmětů, které na síťku umístíte, v souladu s tím, pro koho ji vyrábíte. V síťce tak bude vepsáno poselství. Například ta na prvním obrázku je vyráběná pro moji dobrou kamarádku. Síťka je velmi prostá – nechal jsem na ní kůru, protože ta dáma je velmi přírodní tvor –, peříčka plameňáků z delty Rhôny z naší cesty, malá rolnička (mnoho národů věřilo, že zvuk zahání zlé síly) a bílá stuha (představuje cestu – rovnou, světlou – kterou bych jí přál).

Na síťce mohou být přivázána peříčka

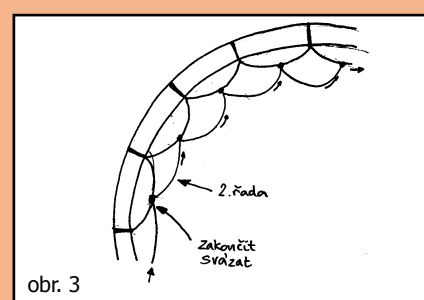
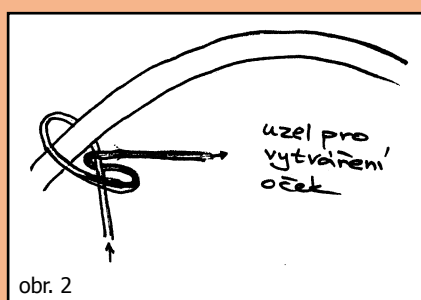
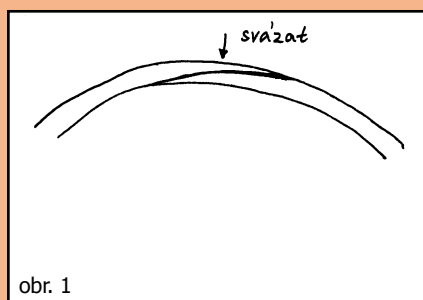
(lehkost spánku), mohou z ní viset látkové stuhy (symbolika barev) či ji doplňovat různé knoflíky, kamínky, bobule, váčky s bylinkami (dobrá na spaní je levandule).

Před používáním sítku očistím tím, že ji větším na čerstvý vzduch nebo použiji kouř bylin.

Snová síťka je jeden z těch drobných předmětů, které mohou mít vnitřní význam, dotvářejí atmosféru a hezky se vyrábějí. A pokud mají v sobě srdce, tak i fungují.

Ve spolupráci s článkem od Fr. Kožíška – Biminijiho (Wampum Neskenonu 1993/2, s. 17)

Josef Porsch – Ablakela
Ablakela@centrum.cz



Mistrovství Středočeského kraje - Kralupy



čas na trati a říká něco o 24,5 minutách. To by bylo super! Franta se směje mým slovům na startu o zkoušce a tréninku. Já v podstatě taky, protože koleno nebolí. Nakonec jsem 1. o 41 vteřin, druhý je Fusoš a třetí k mé radosti Jiřina. Všichni máme 0 trestných ::5 Zuzka je trochu smutná - 7.běžecský čas a 6 trestných ji posunuje na 12.místo. Na postup však šance určitě ještě je a já jsem na ni pyšný! Jen ta alergie, kdyby ji už pustila. Vždy po doběhu začne kýchat a do druhého dne posmrká 3 balíčky kapesníků.

Po závodě jsem zjistil, že běhání se nezapomíná a že víc než roční pauza, kterou jsem si zavinil sám, mi na sportovních schopnostech snad nic neubrala.

Vítek Procházka



V sobotu (29. 3. 08) proběhlo mistrovství Středočeského kraje, jako již tradičně, v Kralupech nad Vltavou - mém rodném městě. Pro mě osobně to byla zkouška, jestli mé nové koleno vydrží. Se startovním číslem 115 jsem se vydal na trať v 11:25 a po absolvování lanové lávky a míčků, kde jsem se k mé radosti všemi trefil, jsem vyběhl ze základny obtěžkán příjemnou myšlenkou na nulu trestných. Čekaly mě 2 velká kolečka po rovině podle řeky. Počasí se slítavalo a ve chvíli, kdy se do mých zad opíralo sluníčko, jsem byl rád, že nemám košili. Na kontrole uzly jsem měl vázat rybářák a naštěstí se neopakovala situace z Nové Paky před mnoha lety, kdy jsem opouštěl tuto kontrolu s 2 trestnými. Další zastávkou byly azimuty. Všechny 4 úseky se mi podařilo najít v pohodě, ačkoli mě les zarostlý bezinkami vcelku nepříjemně překvapil. Čekal jsem, že bude víc vidět. Inu jaro přišlo dřív. Následovala otočka a hurá do lesa k odhadu. Tady už mě vítá (jako vždy) Zdeňka Čiperová, odhaduji 18m a běžím dál. Při náběhu do 2. kola předbíhám Lic a více méně spolu určujeme KPČ. Taký nás tu fotí Fusoš a Zbyněk. Po druhé probíhám loukou s romantickým pohledem na zámek Nelahozeves, který zdravím, a blížím se k velké neznámé - dřevinám. První je v pohodě, tuhle břízu musí poznat každý, druhý strom je tak vysoký a štíhlý, že to musí být topol. Třetí dřevinu jsem si tipl už při prvním kolečku. Podle šišek na listnáči je to olše. Čtvrtý kousek je dle

zbylých 2 listů dub, pátý je krásný ptačí zob a šestá je jasná thuje. Tak to nakonec byla pohoda, říkám si, když se podruhé otáčím do lesa a čeká mě už „jen“ poslední rovina. Probíhám znovu přes odhad a Zdeňka volá: „Bedna!“ Odpovím: „Nevím, nevím.“ Mám totiž pocit, že Tomáše Fúska dnes nepřekonám, má nulu a běžel za 25. A já mám pocit, že od prvních metrů se plazím jak šnek. Ale to už jsou tu značky a to pěkně rozházené značky. Dvakrát vyplňuji na přeskáčku, pak už to jde. Zbývá dosprintovat do cíle a je to. Michal Bolek mi počítá čistý



Cestování v Schengenu

Jak cestovat v Schengenu... s dětmi, s oddílem zjistil pro tomíky Martin Strnad z Třince.

Dle informací, které jsme získali od pracovníků Ministerstva vnitra ČR, platí následující: Zásadní je mít „cestovní doklady pro všechny zúčastněné děti“, není nám známo, že by k cestování postačoval nějaký seznam dětí. Pro občany, kteří jsou starší 15 let stačí občanský průkaz /tedy obdoba ID karty/, děti mladší pak musí mít pro takovou cestu vlastní cestovní pas. Více informací k cestovním dokladům naleznete na stránkách Ministerstva vnitra ČR zde <http://www.mvcr.cz/rady/zakladni/doklady.html>

Hranice: i po zapojení ČR do schengenské spolupráce (od 21.12.2007) stále je pro dítě potřeba rodný doklad - v daném případě tedy jeho vlastní cestovní pas. Odstranění hraničních kontrol je cestou ke zjednodušení pohybu občanů po společném území, bohužel ale neznamená, že přestanou být potřebné základní doklady. I když bez hraniční policie a kontroly, přece jen překročíme hranice suverénního státu a budeme se nacházet na území státu jiného. Při namátkové kontrole, při zápisu v ubytovacím zařízení apod. je vždy třeba předložit platný doklad. Pokud chcete dotaz ještě konzultovat, doporučuji kontaktovat přímo uvedené ministerstvo, www.mvcr.cz <http://www.mvcr.cz>.

Dále je třeba, aby děti měly s sebou své kartičky zdravotního pojištění nejlépe pro celou skupinu, aby bylo sjednáno cestovní připojištění, které případně kryje náklady, které již nejsou součástí základního pojištění. Podrobné informace k tématu čerpání zdravotní péče při cestách po EU naleznete na stránkách Centra mezistátních úhrad zde: <http://www.cmu.cz/infopropojistence-eu-pp.htm>. Na uvedené Centrum také doporučuji se obrátit v případě jakýchkoli problémů či nejasností ohledně zdravotního pojištění v zahraničí.

S pozdravem a přáním příjemného dne
Anna Tlustá



40. zimní sraz TOM Ostravice - Sruby Baníku Ostrava 5.1.2008



Jubilejní čtyřicátý zimní sraz TOM proběhl na tradičním místě (díky pochopení TOM Sirius a jejich domovskému Baníku Ostrava) na Ostravici. Na zahajovacím nástupu mezi chatkami kolem desáté nás čekalo jisté zklamání – nejslabší účast za posledních x let (117 účastníků), přičemž počasí nebylo nijak špatné. Vždyť dokonce i snížek byl k dispozici pro zimní radovánky! Asi se na to vedoucí (a mnohé oddíly) vykašlali a výmluvy o brzkém termínu neobstojí, protože to všichni vědí rok předem! Bude třeba je do budoucna motivovat... Pirát vybral od oddílů do zaplombované kasičky po dvacetikoruně (a více) na Konto Světluška (v rámci Novoročního čtyřlístku) pro nevidomé děti, což pořádá Nadační fond Českého rozhlasu společně s KČT. Každý na oplátku dostal odznáček, kalendářík a taky děkuz o účasti na srazu.

Tím pádem bylo i relativně málo soutěží, ale na množství lidí to kupodivu stačilo. Čmoudíci dovezli Mapové

puzzle, kde trojice ve třech kategoriích na čas skládala mapy Opavska a Beskyd. Sylvatici měli Slepickou soutěž (trefit poslepu zpět na určené místo) a Ufo + Žďorbi Poštáckou soutěž (sehnat v co nejkratším čase určené podpisy vedoucích). Ještě se nesoutěžně hrála přehazovaná. Po nástupu a vyhlášení výsledků většina prchala na vlak, ale některé oddíly (třeba Čmoudíci) ještě na kopci jezdily slalom na lopátkách a na bobech.

Za TOM ČMOUDÍK,
Rostka Kašovský,



Zimní táborový oheň 2008

Příjezd na srazové místo, zalomení palce zdravících se kamarádů, příprava oddílového tábořiště a dřeva na táborový oheň. Poté hromadný nástup a zahájení srazu... Takhle začala slunečná sobota 23.2.2008, kdy se na místě bývalé chaty na Čvachtalce u Ostravy – Krásného Pole konal tradiční Zimní táborový oheň, který po dlouhá léta pro své členy pořádá odbor KČT Dálava.

Již podruhé za sebou se tento sraz otevřel i soutěžním družinám z jiných oddílů, takže po letech stagnace a úbytku účastníků se dalo hovořit o větší akci. Soutěžního srazu se zúčastnilo celkem 98 dětí a vedoucích ze sedmi oddílů. Každý z oddílů vymyslel pro družiny jednu nebo více soutěží. Celkem jich bylo deset a změřilo při nich síly třináct družin. Prokazovaly v nich, mimo jiné, svou schopnost najít nejvhodnější spojení MHD v Ostravě, úroveň své orientace v mapě, umění dešifrovat uzlíkovou morseovku „KIPU“. Dále musely v časovém limitu poskládat slova z omezeného počtu písmen, poznat plemena psů či odhadnout vzdálenost. Závěrečnou a nejvíce obávanou soutěží se stalo vaření, tentokrát měly družiny za úkol uvařit na vlastním ohništi zelňačku a poté ji naservírovat všem vedoucím k ochutnávce.

Jako třešinku na dortu si děti a vedoucí vychutnali bojovku Latriny, kterou si pro ně připravil oddíl Stopaři. Všichni hráči ve zdraví přežili nájezdy pobíhajících průjmů, a mohli se, plni očekávání výsledků jednotlivých soutěží, zúčastnit závěrečného nástupu, na němž byly vítězným družinám předány diplomy. Nejlepší družinou se stali Daňci z oddílu Sedmička a zaslouženě si převzali i putovní štít, který už od devadesátých let minulého století koluje mezi vítěznými družinami.

Chvilí po poledni se přišel s účastníky srazu krátce pozdravit i Pirát – Mojmír Nováček, jehož účast a tradiční organizaci srazu letos zhatila nemoc. Doufáme, že již brzy bude, plný sil a zdraví, zase mezi svými tomíky.

Během závěrečného nástupu, se po předání diplomů vítězným družinám, dostalo i na předání ocenění jednotlivcům v podobě Březových lístků. Tyto barevné odznaky se předávají, jako důkaz uznání a díky, charakterově silným osobnostem z řad členů, které se výrazným způsobem zasloužily o rozkvět či obohacení činnosti oddílu a ve vyšších stupních ocenění také o mezioddílové vztahy a spolupráci. Jsem rád, že i letos k tomu byla příležitost a mohl jsem předat tato ocenění mladým čle-



nům, pro které se snad stanou i jistým impulzem do jejich další oddílové činnosti.

Těším se na další setkání s přáteli a možnost soutěžního klání mezi oddíly při dalším ročníku Zimního táborového ohně v roce 2009.

*Daniel - Běda - Ševčík,
TOM Sedmička,
Ostrava – Poruba*





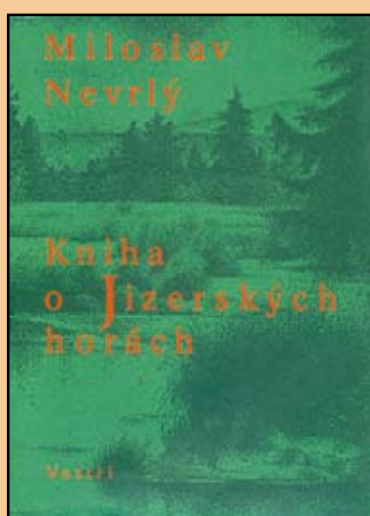
Cílená zpětná vazba. Co to vlastně je? Ve stejnojmenné knize se dozvíte mnohé: že se využívá vědomě či nevědomě prakticky ve všech oblastech vzdělávání, při aktivitách pro volný čas dětí, mládeže i dospělých, v kurzech pro pracovní týmy, v poradenství atd. atd.. Na konkrétních příkladech je ukázáno, jak přínosná může být v kurzu jak pro instruktora, učitele, trenéra a supervizora, tak pro účastníky. Publikace obsahuje více než osmdesát strukturujících technik vyzkoušených v praxi, podrobně je popsáno její provedení, variace i využití v různých věkových skupinách.

Mgr. Eva Reitmayerová vystudovala psychologii na FF UK, absolvovala psychotherapeutický výcvik PCA zaměřený na člověka a několik psychosociálně orientovaných výcviků, přes deset let pracuje jako instruktorka v oblasti zážitkové pedagogiky, působí jako kmenová intervizorka pracovního týmu na Lince bezpečí a přednáší a lektoruje na výcvicích a kurzech. Mgr. Věra Broumová vystudovala parazitologii, pět let pracovala v neziskové organizaci Attavena, o.p.s., kde vedla projekty zaměřené na týmovou spolupráci a komunikaci, fundraising a vztahy s veřejností.



Co jsou zážitkové akce a jaké mají cíle? Jak zorganizovat zážitkovou akci? Jak funguje instruktorský tým? Co je to dramaturgie akce? Jak úspěšně uvést hru? Kolika způsoby se dá z běhání udělat hra? Jak dobře uvést pocitový program? Jak řídit diskusi? V čem spočívá kouzlo tajemné atmosféry? Jak rozvíjet tvořivost? Na tyto otázky odpovídá tato kniha. Najdete v ní nejen všechny důležité stránky organizování zážitkových akcí: základy zážitkové pedagogiky, dramaturgii akcí a metodiku uvádění her, ale také přehled různých typů programů. Kniha ocení vedoucí a instruktory školských oddílů, kteří organizují náročnější aktivity pro dospívající.

Mgr. Radek Pelánek, Ph.D., pracuje jako odborný asistent na Fakultě informatiky Masarykovy univerzity v Brně. Řadu let se věnuje organizování zážitkových akcí - výletů pro děti, soustředění pro středoškoláky i zážitkových kurzů pro dospělé. Je spoluautorem knihy Šifry a hry s nimi (Portál, 2007).



Nedalo se to vydržet! Od těch dob, co jsem se někdy v roce 1987 či 88 vypravil na Jizerku, tehdy s kapitánskou výpravou svého oddílu a poňoukán (a doprovázen) Jirkou Chourem, musím tu knihu mít. Každé vydání. Třikrát vyšla v „na výšku protáhlém“ formátu, to čtvrté vydání, které leží přede mnou se vročením 2007, je menší, ale hutnější, mohutnější. V té knize je síla - a není to jen gramáž papíru a mocností obálky. První knihu o Jizerských horách mi prodal Gustav Ginzel a - ač nebyl jejím autorem - do knihy se chutě podepsal. Přiznám, že jsem toho o Miloslavě Nevrlém tehdy moc nevěděl. Míjely mne Karpatské hry. Vychutnal jsem si je, stejně jako Chvály Zadní země či Zašlou chuť morušek, o mnoho, mnoho let později. Ne tak Knihu o Jizerských horách! Kolik výprav s tomíky tahle knížka zpestřila! Byla naším průvodcem na Protrženou přehradu, s ní v kletru jsem bezpočtukrát šplhal k Bílé Desné. Slušelo se přecíst o té katastrofe kousek přímo na přehradě, nejlépe pod šoupatkovou věží, tam, kde se krotká Desná plazí jako neškodné hádě, tolik nepodobná běsnícímu živlu, který 18. září 1916 bořil a zabíjel... Tomíci a později i školní mládež napjatě poslouchali o všech těch jizerskohorských vraždách, o kterých Miloslav Nevrlý strhujícím a napínavým způsobem píše. Litovali statkáře Porscheho, zrovna se nechali unášet honem na nejslavnějšího pytláka Jizerek Stammela nebo smrti těch, kdo zemřeli v Jizerských horách dobrovolně. V knize jsou i jiné texty: poetická vyprávění o rašeliništích, dřevěných chalupách či pomníčkách. Nechybí ale ani vzpomínka

na kruté doby, kdy si komunistický režim upevňoval moc těmi nejkrutějšími způsoby - epizoda o zatčení a postřelení skupiny mladých skautů, kteří se v roce 1949 chystali z jizerských lesů emigrovat na Západ, to potvrzuje. Knihu v krásné grafické úpravě Miloslava Fulína vydalo na sklonku loňského roku nakladatelství Vestri a snad jako milou pikantérii na závěr dodejme, že čtvrté vydání obsahuje čtyři předmluvy autora: z let 1972, 1980, 1996 a 2007. I tím je Kniha o Jizerských horách originální.

Tomáš Novotný

V. mezinárodní zimní sraz turistů 31.1.-3.2.2008 Jablunkovsko

Na dlouho usilovně připravovaný sraz našim Moravskoslezským odborem KČT většina účastníků (přes 800 turistů) dorazila již ve čtvrtek odpoledne, protože po vysvědčení byl pátek větší prázdninový. I naši tomíci dorazili do určeného místa ubytování – Polské ZŠ v ulici Školní téměř v centru Jablunkova. Společně s nimi spali v krásně zrekonstruované škole i pořadatelé a další skupiny turistů. Po zaregistrování a obdržení stravenek a propagačních materiálů v „centrále“ v blízké budově radnice a ubytování následoval volný večer (florbal v tělocvičně, projekce filmů a stolní hry ve třídě u Čmoudíků). Kdo měl čas a chuť, tak mohl vyrazit na besedu o CHKO Beskydy (šelmy, příroda, ...).

V pátek ráno jsme se rozprchlí do hor a zatímco Maracaibo z Třince pomáhalo hlavně s organizací, hlídalo školu a provázelo tomíky po okolí, Divočáci z Frýdlantu nad Ostravicí vyrazili z Bystřice nad Olší na Filipku dále do Jablunkova a Čmoudíci z Ostravy vyjeli do Mostů u Jablunkova, kde část lyžovala na sjezdovce a část vyjela na běžkách na Gírovou. Po návratu většina navštívila ve Výstavní síni Muzea Těšínska v Jablunkově výstavu Beskydská turistika – 120 let KČT. K vidění byly mnohé historické i současné relikvie turistiky, značení, výbava, historie turistických spolků, chat, významných činitelů... Večer nás čekalo v aule školy vystoupení místního kouzelníka (z Lomné?), které bylo opravdu skvělé. Nikdo nechápal, kde se berou a mizí andulky, hrdličky, snubní prs-

týnky... Mnozí tomíci přímo asistovali a ani oni necháпали, byť byli kouzelníky velice blízko. Opravdu perfektní. No a večer se zase hrál florbalek v tělocvičně a promítalo a... taky nás navštívili ve škole pánové předsedové KČT Stráský a Havelka. Z ATOMu nás kromě našich pořadatelů nenavštívil nikdo. Taký přijeli Sylvatíci z Ostravy (6 tomíků). Někteří ještě večer vyrazili do kostela na koncert místního pěveckého mužského sboru Gorol či do radnice na promítání filmů o Coloradu a Matterhornu. A starší třeba i na pivečko do místních hospůdek. V sobotu ráno vyrazili Sylvatíci pěšky na Hřavu a Gírovou (kde se slavnostně otevíralo nové vyhlídkové místo i s trubačem) a většina Divočáků na běžkách s doprovodem na Javorový a poté směr Lomná. Někteří vyjeli lyžovat do nového areálu v Bukovci. Obdobně vyrazila i většina Čmoudíků na běžkách (jenom část lyžovala v Horní Lomné na Přelači), ale po zjištění, že lanovka na Javorový nejede, přešli na Tyru a na vrcholovou trasu vyšlapali nejprve přes Ostrý (turistická známka vyprodána...) a poté dále přes Slavič do Horní Lomné. Odpoledne se všichni ve zdraví vrátili zpět do Jablunkova a po večeri přijela Ika s Vráťou z Průzkumníku Ostrava a díky Čmoudíkům přivezené aparatury se v tělocvičně rozjela výuka country tanečků. Na tanečky v setmělé tělocvičně navázala na diskotéka – bohužel jen do doby, kdy nejstarší rozhodli o blízké se večerce. Nicméně u Čmoudíků ve třídě pokračoval program – třeba karaoke show. Mimochodem, máte ve

škole svoji třídu vybavenou projekto-rem, aktivní tabulí a wifi připojením? My jsme měli...

V neděli ráno nastalo balení a loučení nejenom s pěknou školou, ale i s dobrou a chutnou stravou. Zatímco Maracaibo uklízelo a předávalo školu (za pořadatelskou službu jim patří dík), Sylvatíci a Divočáci vyrazili vlakem do Mostů u Jablunkova a vyšlapali si na Skalku a Severku, kde je oproti předchozím dvěma pošmourným dnům čekalo azurové nebe, krásné výhledy a blbnutí ve sněhu. Čmoudíci naskákali do aut a vyrazili do „zahraničí“ – jestli se tomu dneska



tak vůbec dá říkat. Aquapark Tropikana v polské Wisle byl očekávaný a rozhodně neklamal. Množství tobogánů, saun, vířivek a umělých vln ve vícero bazénech dalo odpočinout tělům po namáhavé lyžařské turistice.

Nezbývá než poděkovat organizátorům za pěkný sraz (hlavně nám blízkým Břeťovi Boháčovi, Renátě Kotalové a Mojžírovi Nováčkovi), i když na tak velké akci se vždy najdou chybičky. Za některé ovšem štáb nemohl (pátek a sobota nic moc počasí, nefunkční lanovka na Javorový či přemíra zájemců a busovou dopravu na běžkařské tratě, přičemž předběžně se jich přihlásilo jenom pár desítek...).

Tento článek nemůže popsat všechny zážitky a akce uskutečněné v rámci srazu. No a kde se sejdeme za dva roky na VI. mezinárodním zimním srazu? Předpokládám, že na radě je Polsko!

Tak snad dorazí více tomíků – a nejenom z Moravskoslezského kraje, naše účast byla slabší!

Rostka Kašovský,
TOM ČMOUDÍK





Minulý rok jsme s Tomášem Novotným od tomíků podnikli cestu po českých vesničkách v rumuském Banátu. Pohltila nás nejen příroda a malebnost vesnic, ale i bezprostřednost místních dětí. Mnoho tamních již odešlo do Čech a pole se již tolik neobdělávají jako v minulosti. Děti nemají ve volném čase nic moc co na práci, tak trochu se nudí - no a my jsme byli na chvíli to pravé zpestření! Prošli jsme se s nimi vesnicí Gerinik a vypravili se pod jejich vedením do jeskyně, k prameni, který je tak vydatný, že napájí vodovod v celé vesnici. Večer nám ukazovaly, jak při pálení čarodějnic dokáží vyrobit louče z kaučuků (rozuměj pneumatik), které celý rok sbírají (a udržují tak pořádek ve vesnici). Některé děti házely do ohně špraje (spereje), ale to nebylo rozhodně tak vzrušující jako kaučukové pochodně. Od nich totiž bez problémů chytaly houštiny trnek v širokém okolí. Slavnost to byla velká a pro nás, milovníky trochu jiných ohňů, nezvyklá, a proto jsme byli rádi, že jsme se po půl hodině přesunuli do místního konzumu – hospody. Ten den jsme potkali na schodech českého učitele Ondřeje, který učil ve vesnici vzdálené asi 50 km od té naší. On nám poskytl první kontakty a pak už se nabalovaly další a další. Na učitele, starosty, majitele pozemků, na spřízněné duše. Letnímu táboru v Banátu byly položeny

základy. Minulý týden jsme se vypravili do Banátu znovu. Tentokrát s promítáním, jak to na takovém táboře vypadá. Jeli s námi kamarádi, zkušené tomíčtí vedoucí, kteří by dva běhy tábora vedli. Dětem se to líbilo, rodiče přes první



nedůvěřivé otázky, kolik jídel denně děti na táboře budou mít, co budeme dělat, když bude pršet, nakonec pookřáli také. Spali jsme v domácnostech a jedli taktéž tam. Je to vítaný přivýdělek pro místní, když zavřeli hory (doly), není moc práce. Políčka jsou malá a v horách nikterak

zázračně úrodná. Jiný svět, velká škola víry a trpělivosti! Když je sraz v deset, může být třeba také až v jedenáct. Když si někdo vezme přihlášku, vyplní a odevzdá, neznamená to, že přijde! Stejně tak jako se může zjevit skupinka dětí, která přihlášku mít nebude, ale na tábor přijde. Děti se třeba seberou a odejdou v půlce tábora domů, protože se jim bude stýskat. Nebudou mít jakékoli vybavení pro pobyt ve stanu... Na tohle a další úskalí nás čeští učitelé připravovali. Hodně štěstí, tábore! Všechno nejde vždycky racionálně nalinkovat, všechno může být jinak, než si představujeme. Jsou věci, které jdou s námi, ale přesto mimo nás, jakkoliv si můžeme myslet, že se na ně připravujeme. I tak má ale tenhle neobvyklý podnik cenu.

*Aleš Sedláček - Tokaheya,
Místonáčeľník Ligy lesní moudrosti,
1. místopředseda ČRD*





Co bylo
v lednu, únoru
a březnu
2008



■ Ve Staňkově proběhl sněm a následně vyšel Tomík-sněmovní speciál.

■ Jiří Chour konstatoval, že na sněmu si při hlavním projevu někteří nehezky otlačili brady, líce, ano i čela, což je jistě signálem k zamyšlení, jak udělat další sněm, aby byl hravý, skotačivý, veskrze zábavný. Bylo by hezké, kdyby o takové verzi přemýšlelo víc lidí, než jen několik málo.

■ V Praze se sešli vůdcové zakladatelských spolků České rady dětí a mládeže a hovořili o budoucnosti národní rady a o časopisu Archa.

■ Ministerstvo financí stále úspěšně odráželo dotazy ústředí tomíků, když převede opárenský mlýn právoplatně na Asociaci TOM.

■ Junáci, tomíci, Česká tábornická unie, Folklorní sdružení, mladí křesťané a další spolky nominovaly do čela České rady dětí a mládeže vícenáčelníka Ligy lesní moudrosti Aleše Sedláčka, pionýři postavili vlastního kandidáta Jiřího Leta.

■ Ústředí zuřivě a úporně shromažďovalo souhlasy všech sousedů sloupského areálu s tím, že v budoucnosti, až seženeme další blyštivé evropské peníze, bude možné vybudovat ve Sloupu nové cesty, dvě hřiště, zábavičky pro malé děti a přestavět garáž na půjčovnu kol.

■ V Kamence pění Rosti Kašovského vyrostla další část půdní vestavby.

■ Tomíci se dopisem optali skautů, jak že to je s junáckými objekty, které by podle partnerské smlouvy měli členové TOM využívat za stejných podmínek, jako čeští skauti využívají objekty tomické.

■ Jeden dobrý a záslužný muž z našeho spolku napsal na naši webovou stránku, aby nikdo na světě proboha už nepletl pravopis slova Jablunkov, že jeho nesprávné psaní s dlouhým ů je to samé, jako kdyby se Praha psala Práha.

Náčelník spolku, který se k chybné varietě s dlouhou hláskou poctivě hlásí, si sice myslí, že všeobecná povědomost o Jablunkově a Praze a stejně tak i frekvence užívání obou místních názvů jsou co kus, to přec jen drobet jiný kalibr, ale protože předtím někdo podobně povytáhl obočí nad pravopisem Kamenky (chybně Kaménka), nezbyvá, než si na věc dávat pozor.

■ Pražský krajánek Petr Teringl začal pracovat na přípravách pražské Bambiřády.

■ Další jazykový hřích vyšel najevo o několik dní později, totiž ten, že Jaromír Česnek, lidem zvaný „Jarda“, byl omylem v úvodníku nazván Jaroslavem. Tento přešlap později převzaly ČTK, Blesk, moskevská Pravda, Turista a Timesy. Ještě později, když své zkomolené jméno slyšel z Hlasu Ameriky, neváhal Jaromír, takto čerstvý nositel Stříbrného hořce, zavolat na ústředí a požádat šéfa spolku o nápravu.

Nápravu tímto činím a Jardovi, tedy Jaromíru Česnekovi se omlouvám.

■ Přechýlení rodu předsedy Pionýra Petra Halady, totiž užívání slovesa v ženském rodě v souvislosti s jeho nepopíratelně mužskou osobou ve vzájemné mejlové korespondenci, bere pisatel (stále jedna osoba) jako příslovečný pohár hořkosti. Naštěstí je šéf pionýrů formát a vše se odbylo pousmáním.

■ Kamil Podroužek–Bocman a jeho Helenka z kladenských Roháčů začali uvažovat o tom, že by v budoucnu spravovali opárenskou samotou, neuhlídatelnou a rabovanou...

■ V Dubči se u tomíků Jestřábů konal další ročník Kukly a u Akima – TOM BVU v Ostravě zase 10. ročník festivalu Harryho Moučky.

■ Ilona Jaglová, Tomáš Novotný, Tomáš Hurt a Aleš Sedláček navštívili rumunský Banát, aby dohodli v krajanských vesnicích letní tábor pro tamní děti.

■ Ministr školství přijal zástupce ČRDM a přislíbil podporu v problematice dobrovolnictví a, jako i jiní ministři školství, pomoc při řešení oprav domů po někdejším SSM:

■ Brněnský krajánek Martin Příbýl, který v potu tváře vysvětloval krajským úředníkům svého kraje, co znamená slovo kartuš, osma či čelovka, zvítězil a kontrola čerpání krajských dotací ho pochválila za to, že je vše v tomických financích v Jihomoravském kraji v pořádku.

■ Ministerstvo školství přidělilo tomíkům v základním programu Sdružení pro rok 2008 jedenáct milionů korun, podpořilo dále investiční dostavbu Sloupu a výměnu oken ve vsetínských klubovnách a práci našich vedoucích s neorganizovanou mládeží.

■ Tanvaldští Zálesáci oslavili v dubnu 40 let své existence pod jedním (čilým a nezdolným) vedoucím, totiž Josefem Kunou. Blahopřejeme!

■ Náměstek ministra Jan Kocourek napsal na roztocké ústředí, že tomíci mohou použít přidělené prostředky i na tak bohumilou akci, jakou je banátská mise, totiž snaha uspořádat u krajanů v rumunském Banátu tábor pro děti. Tomíci jsou rádi za přidělené prostředky i za rychlou odpověď pana náměstka.

■ Vyšlo najevo, že opárenský mlýn nemůže být převeden na tomíky hned, ale až později.

■ Konference KČT v Pardubicích zvolila novým místopředsedou KČT Jaroslava Šlechtu z Vysočiny a souhlasila s tím, aby do klubového vedení byla kooptována Hana Slabáková.

■ Zástupci spolků napsali Lesům ČR, že by s nimi rádi jednali o vzájemně zajímavém partnerství a lesáci poměrně stroze odepsali podle naučeného mustru, že žádné peníze nemají a nedají. To se náčelníkům spolků nelíbilo a po mnoha peripetiích se jim podařilo dohodnout schůzku s šéfem vnějších vztahů státních lesů, na které opravdu nešlo o peníze, ale jen o to, aby se v českých a moravských lesích mohli táborníci pohybovat jako ve svém přirozeném prostředí.

■ Většina z cca 130 tomíků, kteří se přihlásili na pražské oslavy 120 KČT, je ochotna konat dobré skutky a podpořit prodejem propagačních materiálů handicapované turisty.

■ Skauti pozvali předsedu tomíků na svůj sněm do Havířova.

■ Viktor Bambéro Hájek finišoval s projektem II. etapy rekonstrukce sloupského areálu a Ondra Šejtka z TOM Stan zase shromažďoval podklady pro vydání nového adresáře tomíků.

■ Jelena Ondroušková, vedoucí pražských tomíků, vystavovala své fotografie ze Špicberků v budově pražského magistrátu.

■ Začala sezona turistických závodů a tomíci z Kralup vítězili na celé čáře.

■ Ústředí vyhlásilo další ročník soutěže Jedenadvacítká.





Slavnostní otevření lezeckého balvanu



ÚMČ Brno - Nový Lískovec ve spolupráci s TOM Horolezčata nechal vybudovat na sídlišti Kamenný vrch v areálu Plachty lezecký balvan. Ve čtvrtek 27. 3. odpoledne slavnostně přestříhl pásku místostarosta ÚMČ Brno-Nový Lískovec Ing. Jan Privarčák. Po slavnostním zahájení následovala soutěž ve volném lezení. Soutěže se zúčastnili oštěření lezci i úplní začátečníci. Nejlepší si vybojovali sladkou cenu a diplom za umístění na stupních vítězů.

Zábavné odpoledne uspořádaly organizace ÚMČ Nový Lískovec, kulturní komise, lezecký kroužek Rockey monkeys a turistický oddíl mládeže Horolezčata. Právě ten byl také pověřen správcovstvím nad lezeckým balvanem a organizuje každou středu 16,00 - 18,00 u balvanu lezení pro děti a mládež, a to nejen z Nového Lískovce.

Další závody na balvanu ve spolupráci ÚMČ Nový Lískovec a TOM Horolezčata plánujeme na 18.6.2008.

*Miloš Stejskal,
TOM Horolezčata*



Ahoj, rád bych nabídl volné tábořiště Radvanec (v blízkosti obce Sloup v Čechách, Českolipsko) včetně půjčení táborového inventáře pro cca 40 - 50 tábořících v termínu 26.7. - 9.8.2008. Ostatní termíny před i po máme pokryty skautskými oddíly našeho střediska a tento nám jaksí vyzbyl. V příloze zasílám též fotografii tábořiště včetně našeho tábora. V případě zájmu se prosím obraťte na mě, rád upřesním podmínky, rozsah inventáře apod. Prosím o inzerování naší nabídky v bratrské organizaci.

Děkuji s přáním hezkého dne

Tomáš Hocke-Podkovák

JUNÁK - svaz skautů a skautek ČR
středisko 514.02 „Štika“ Turnov Koňský
trh 200, 511 01 Turnov mob. 603 588 791

Tomík č. 64, DUBEN 2008

Časopis turistických oddílů mládeže.
Vydává Asociace TOM ČR
ve spolupráci s Klubem českých turistů,
s podporou Ministerstva školství,
mládeže a tělovýchovy ČR.

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Rostoky.
Tel., fax: 220 910 460, 220 910 314
mobil: 777 322 785

E-mail: ustredi@a-tom.cz,

www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili:

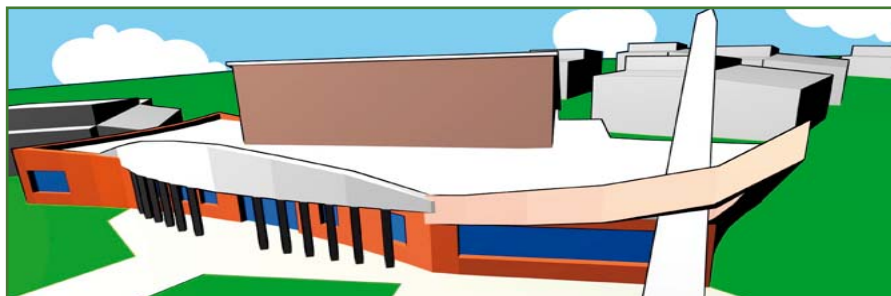
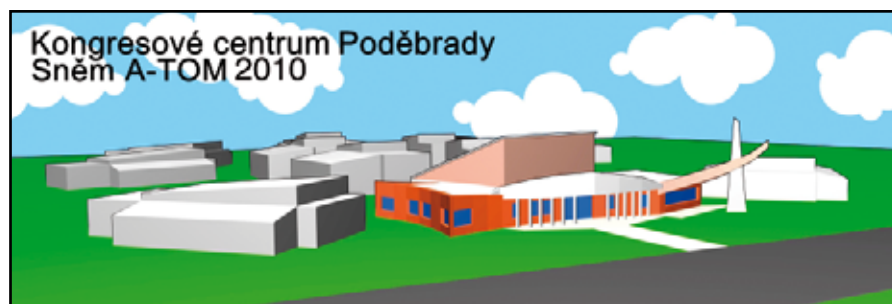
Jiří Chour, Tomáš Novotný,
Petr Balcer, Viktor Bambero Hájek,
Grafika: Jiří Chour

Foto obálka: Matěj Chour

Ostatní fotografie: oddíloví vedoucí
Příspěvky a fotografie vedoucích jsou
zveřejňovány bez nároku na honorář
a vracejí se jen na vyžádání.

Náklad 1200 výtisků.

Uzávěrka příštího čísla
je 25. 5. 2008



Tomíci z Poděbrad, Odřepsů a Dlouhopolska konečně začali budovat důstojný sněmovní areál pro účastníky sněmu v roce 2010. Potřebnou dotaci 250 000 000 dolarů laskavě poskytla vláda Saudské Arábie jako svůj velkorysý příspěvek na multikulturální výchovu evropské mládeže. Nebude to však zcela zadarmo. Součástí této Smlouvy o poskytnutí daru je rovněž pasáž o příslušné ideové orientaci obdarované organizace. Pozitivní je, že dívky budou mít přístup do většiny budov tohoto areálu. (jch)



Jarní Kusalino

Kdo zná tu malebnou roubenou chalupu na vsetínských vrších, ví, jakým idilickým místem se tato roubenka stává v zimním období. Když za oknem padají vločky a vy si sušíte záda o rozehřátou pec, je vám jedno, že tu není elektřina a že pro vodu musíte těch pár kroků ke studánce. Je tu zkrátka krásně. A nejen v zimě.

Když jsme se o jarních prázdninách vynořili z lesa na hřebenu pod chatou s batohy na zádech, slunce nám svítilo na pozdrav a po sněhu nebylo ani památky. Bylo to jedno. Batohy spadly ze zad na suchou travu a člověk hned zapomněl na dlouhou cestu. Ten tam byl strmý



kopec a i místní zřejmě vysokokapacitní autobusy, ve kterých zdejší řidiči vozí najednou snad půlku Vsetína do práce a z práce. Najednou jsme byli v jiném světě. A to na celý týden.

Vaření na ohni, zpívání, šifrování, uzlování, stolní a etapové hry a i večerní detektivní příběhy, to vše a mnoho dalšího bylo náplní našeho prázdninového pobytu na Kusalínu a my užívali plnými douškami.

Po náročných dnech jsme pak unavení zalézali do spacáků a usínali za lehkého šustění houbiček na nádobí drhnoucích zčernalé dlaždičky nad kamny. Ano, ne všichni dokáží usnout bez pocitu dobře vykonané práce, a tak se úměrně s noční aktivitou některých notorických 'čističů' objevovala jedna dlaždička za druhou a kuchyně jen vzkvétala.

Počasí celý týden stálo při nás, a tak tomu, aby se pobyt vydařil, nepřekáželo snad nic.

Nakonec ani to, že se čtvrtý den kadibudka téměř propadla do jámy lvové, nás nerozhodilo. Když jsme pak v sobotu, již tedy za hučení větru a silného deště, odcházeli, stála kadibudka na novém místě na pevných základech značky 'TOM Bobři Úštěk' a my věřili, že vydrží.

Při sestupu z vrchů dolů provázal náš odchod déšť a silný vítr. Ani to však náš dojem nezkažilo, a když se za námi zavřely dveře vlaku a začalo husté krupobití, my věděli, že ať do slunných jarních dní nebo do zimní chumelenice, sem se vždy budete chtít vracet.

*Za TOM Bobři Úštěk,
Matěj Chour*



